

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ กำลังมีบทบาทและทวีความสำคัญมากขึ้นทุกวันในทุกวงการ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในแวดวงธุรกิจนานาชาติ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว นอกเหนือความชำนาญทางวิชาชีพของตน ดังที่ที อาร์ พอเซลล์ (P.R. Pausell, 1983 อ้างถึงใน มาลินี จันทวิมล ช้อยทิพย์ กรมภูถ และกิ่งกมล ทวีชาติวิทยายุทธ, 2541: 66) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า

ผลของการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทางด้านการติดต่อสื่อสารทำให้วิวัฒนาการทางด้านสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว จนมีผู้กล่าวกันว่า การสื่อสารในโลกปัจจุบันเป็นโลกที่ไร้พรมแดนทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว สื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารก็คือ ภาษา ซึ่งภาษาที่นิยมใช้กันมากที่สุดก็คือ ภาษาอังกฤษ ทำให้ภาษาอังกฤษมีสถานภาพเป็นภาษานานาชาติ... ผู้ที่อยู่ในแวดวงธุรกิจนานาชาติ นอกจากจะต้องมีความรู้ ความชำนาญในสาขาอาชีพของตนแล้ว ยังต้องมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษากลางเพื่อการเจรจาได้ตลอดจนเข้าใจถึงหลักความคิดและแก่นมของวัฒนธรรมด้วย

ในประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษามาตลอดทุกหลักสูตร และในการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2539-2540 ได้กำหนดให้มีการปฏิรูปการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยให้นักเรียนมีโอกาสพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.: 11) รวมทั้งในแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ของกรมอาชีวศึกษา ก็ได้กำหนดนโยบายและ

มาตรการในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ในนโยบายข้อที่ 4 คือ “ปรับปรุงหลักสูตร ให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาและการศึกษาวิชาชีพ” โดยมีมาตรการข้อที่ 5 ให้มีการ “พัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร” (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมอาชีวศึกษา, 2541: 36)

ถึงแม้ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาทั้งสายสามัญและสาย อาชีพ จะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี แต่ก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้ดีไม่ว่าจะเป็นทักษะใดก็ตาม ดังเช่น ผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับระดับความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปรากฏว่าระดับความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษในทุกทักษะอยู่ในระดับต่ำยังไม่น่าพอใจ (ทักษะการฟัง: เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล, 2530: 60; ทักษะการพูด: สุทธิรัตน์ ภัทรานนท์, 2532: 58; ทักษะการอ่าน: สุมนชา วิรุฒญาณ, 2531: 83; ทักษะการเขียน: ศิริพร พัวพันธ์, 2531: 115)

สำหรับนักเรียนสายอาชีพ สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2535: 158) ได้ทำการอภิวิเคราะห์และ สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระหว่างปี 2515 – 2530 ปรากฏว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายอาชีพ มีความสามารถด้านทักษะบูรณาการ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำมาก

นอกจากนี้ จากสรุปรายงานการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2538: 30) พบว่า แรงงานที่มีการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ยังขาดทักษะด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.) ขาดความรู้ด้านภาษาต่างประเทศมากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งภาษาต่างประเทศในที่นี้ หมายถึง ภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุผลดังกล่าวในแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) ของกรมอาชีวศึกษา จึงได้กำหนดคุณภาพของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาให้มีความสามารถด้านภาษา ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เป็นลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ที่จะทำงานใน ยุคโลกาภิวัตน์นี้

การที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา หรือยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับไม่น่าพึงพอใจนั้นน่าจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ ดังที่นักการศึกษาทางด้านภาษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความสนใจ และให้ข้อคิดเห็นดังนี้

เอส บี คาน (S. B. Khan, 1969: 216 – 221) ได้กล่าวไว้ว่า “บุคคลที่มีระดับสติปัญญาเท่ากัน ไม่ได้หมายความว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ”

ลีออน เอ จาโคโบวิทซ์ (Leon A. Jakobovits 1971: 104 – 115) ได้กล่าวถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า สามารถสรุปได้เป็น 3 ด้านคือ

1. ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพการสอน โอกาสในการเรียนรู้ เวลาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ และระบบการวัดและประเมินผล
2. ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ สติปัญญา ความถนัด ความอดทน ความตั้งใจในการเรียน และกลวิธีในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
3. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความรู้สึกรักมั่นในภาษาของตนเอง (Language Loyalty) และภาวะวัฒนธรรมสองแบบ (Biculturalism)

พิทักษ์ นิลนพคุณ (2539: 31) ได้ศึกษาความคิดเห็นของไมเคิล เจ ดันคิน และบรูซ บิดเดิล (Michael J. Dunkin and Bruce Biddle, 1974) เบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom, 1976) และตำรา บัญญัติ (1978) เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และได้สรุปว่าตัวแปรสำคัญที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนคือ ครู ผู้เรียน และสภาพแวดล้อม ดังนี้

1. ตัวแปรด้านครู มีองค์ประกอบ ได้แก่ อายุ ทักษะ ประสิทธิภาพ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ตัวแปรด้านผู้เรียน มีองค์ประกอบ ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญา ความคิด ความเข้าใจ ทักษะ วิธีการเรียนรู้ และเวลาที่ใช้ในการเรียน
3. ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม มีองค์ประกอบ ได้แก่ สภาพหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนเช่น การจัดระบบชั้นเรียน สภาพภายในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษา สภาพแวดล้อมที่บ้านของผู้เรียน เป็นต้น

จอห์น บี แครร์รอลล์ (John B. Carroll cited in Edward D. Allen, 1978: 2) ได้เสนอองค์ประกอบ 5 ประการที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ

1. ทักษะของผู้เรียน
2. ความฉลาดโดยทั่วไปของผู้เรียน
3. ความอดสาหะของผู้เรียน
4. คุณภาพของการสอน
5. โอกาสในการเรียน

องค์ประกอบ 3 ประการแรกเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน และองค์ประกอบ 2 ประการหลังเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับครู

จากตัวแปรดังกล่าวตัวแปรด้านตัวผู้เรียนเป็นตัวแปร ที่นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาได้ให้ความสนใจและค้นคว้าวิจัยกันมาก เพื่อยกระดับความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาของผู้เรียนให้สูงขึ้นเป็นต้นว่า อังฉรา วงศ์โสธร (2538: 3-4) ได้ศึกษางานวิจัยหลายเรื่องพบว่าตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญในการทำนายความสำเร็จด้านการเรียนภาษาต่างประเทศและความแตกต่างของผู้เรียนเช่น ด้านสมรรถภาพทางสมอง หรือทางสติปัญญา อัตราการเรียนรู้ วิธีการใช้กลวิธีในการเรียน ความสนใจ ความต้องการด้านการเรียน และแรงจูงใจเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน

ร็อด เอลลิส (Rod Ellis, 1985: 99) ได้กล่าวถึงบทบาทของตัวผู้เรียนแต่ละคนในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนด้านการเรียนการสอนภาษาที่สอง มีความเห็นตรงกันว่า ความแตกต่างของตัวผู้เรียนแต่ละคนมีอิทธิพลต่ออัตราและระดับความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แอนน์ อแนสตาสี (Anne Anastasi, 1967: 111) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรด้านตัวผู้เรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนว่า ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการคือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบที่มีโชสติปัญญา แต่องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้นจึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาองค์ประกอบทางด้านที่มีโชสติปัญญา เพื่อค้นหาว่ามีองค์ประกอบอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา

พี. สตรีเวนส์ (P. Stevens, 1980: 21 – 28) ได้ให้ตัวอย่างตัวแปรที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญาที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาว่า เนื่องมาจากผู้เรียนไม่เต็มใจที่จะเรียนซึ่งอาจเป็นผลมาจากเหตุผลส่วนตัวทางด้านสังคมหรือจิตวิทยา ส่วนผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนได้นั้น จะต้องมีความพอใจและเต็มใจที่จะเรียน และหลักสูตรที่จะเรียนนั้นจะต้องเหมาะสมกับผู้เรียนด้วย

แอลิซ โอแมกจิโอ แฮคคีย์ (Alice Omaggio Hadley, 1993: 64) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของตัวแปรในด้านตัวผู้เรียนที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญาว่า กำลังมีผู้ให้ความสนใจศึกษากันมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากบทความจำนวนมากที่ได้ตีพิมพ์ความคิดเห็น และผลงานวิจัยต่าง ๆ ของนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาเกี่ยวกับความสำคัญของตัวผู้เรียน โดยเฉพาะลักษณะสำคัญต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเช่น รูปแบบการเรียนรู้ กลวิธีการเรียนรู้ ตลอดจนความคิดของผู้เรียนต่อกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษา และทัศนคติของผู้เรียนต่อสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ในการเรียนรู้ภาษา

แอลิซ โอแมกจิโอ แฮคคีย์ (Alice Omaggio Hadley, 1993: 63, 67) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียน เพื่อให้เป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่ท้าทายให้ผู้เรียนแก้ปัญหา รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงกลวิธีการเรียนรู้ของตนเอง และความชอบในการเรียนรู้ รวมทั้งชี้แนะและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning) กำลังมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนในยุคนี้ เพราะโลกในปัจจุบันและในอนาคตเป็นโลกแห่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารต่าง ๆ โทรคมนาคม และเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงทั่วโลกทำให้โลกนี้เกิดภาวะไร้พรมแดน ความรู้วิทยาการ และข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จึงหลั่งไหลจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งทำให้มนุษย์ได้รับข่าวสารข้อมูลติดต่อสื่อสารกันอย่างสะดวกรวดเร็ว ทำให้มนุษย์รู้จักและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและง่ายดายมากขึ้น มนุษย์แต่ละคนจึงมีทางเลือกมากมายที่จะเรียนรู้และติดต่อสื่อสารกัน อันมีผลต่อระบบการเรียนการสอน ดังที่อมรวิช นาคทรพร (2540: 17) ได้กล่าวไว้ว่า “เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ทวีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้นำไปสู่รูปแบบการเรียน

รู้ด้วยตนเองที่เข้ามาเสริมระบบการเรียนแบบดั้งเดิม” ซึ่งสอดคล้องกับ ชาติ แจ่มนุช วิชาสินี สิงหศิริ และนางเยาว์ อุทุมพร (ม.ป.ป.: 15) ที่กล่าวถึงการจัดระบบการศึกษาในยุคนี้ว่า จะต้องมีการปรับกระบวนการทัศนในการจัดระบบการศึกษาให้เหมาะสม และสอดคล้องกับโลกในปัจจุบัน และอนาคตอันได้แก่ การพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (Learning Person) ไม่เรียนรู้ ศึกษากันคว้า แสวงหาความรู้และได้เรียนรู้วิธีเรียน โดยจัดการศึกษาที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

นักการศึกษา นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางการเรียนการสอนภาษา มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้เรียนเท่านั้นที่ผู้ทำการเรียนรู้ มิใช่ตัวครู ไม่มีใครสามารถเรียนแทนตัวผู้เรียนได้ ถึงแม้ครูจะเก่งสักเพียงใดก็ตามก็ไม่สามารถเรียนรู้แทนผู้เรียนได้ (Leslie Dickinson, 1987: 9; Alan Maley in Susan Sheerin, 1990: Preface; Judy Ho and David Crookall, 1995: 242)

คอลิน แคมป์เบลล์ และแฮนนา คริสต์ซุวสกา (Colin Campbell and Hanna Kryszewska อ้างถึงในชาติ แจ่มนุช วิชาสินี สิงหศิริ และนางเยาว์ อุทุมพร, ม.ป.ป.: 15) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางว่า การเรียนการสอนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางนี้มีความต่อเนื่องกันมาอย่างเห็นได้ชัดกับแนวโน้มในปัจจุบันที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหลายคำที่แสดงให้เห็นความต่อเนื่อง คือ การมีอิสระในการเรียนรู้ (Learning Independence) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning) และการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy)

อันที่จริงแนวคิดที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้มีความรับผิดชอบการเรียนรู้อย่างไม่วันสิ้นสุดเมื่อพ้นจากสถาบันการศึกษาไปแล้ว เป็นแนวคิดที่มีมานานกว่า 3 ทศวรรษมาแล้ว ดังที่ไมเคิล เลกัทท์ และเฮาเวิร์ด โทมัส (Michael Legutke and Howard Thomas, 1991: 270) ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่มีโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยใดจะสามารถจัดความรู้และทักษะทุกอย่างที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนเพื่อใช้ในชีวิตในวัยผู้ใหญ่ตามที่เขาต้องการได้ ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้โดยไม่มีการช่วยเหลือ และไม่มีสภาพแวดล้อมการเรียนที่อยู่ในระบบการศึกษา การเรียนรู้ตลอดชีวิตจึงกลายเป็นประเด็นสำคัญของการศึกษา นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 70 เป็นต้นมา”

แต่ในวงการสอนภาษาเพิ่งเริ่มต้นตัวเกี่ยวกับแนวคิดนี้เมื่อหนึ่งทศวรรษมานี้ โดยเน้นความสำคัญของผู้เรียนเพื่อให้มีบทบาทในฐานะผู้กระทำ ที่กระตือรือร้นในการเรียนรู้ของตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีอิสระในการเรียนรู้ (Phil Benson and Peter Voller, 1997: 7)

มาลคอล์ม เอส โนวอลล์ (Malcolm S. Knowles, 1982: 8) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning) ว่าเป็นเป้าหมายแรกในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยในศตวรรษที่ 20 นี้ ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning) และในศตวรรษที่ 21 ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning)

เดวิด ลิตเติล และ เลสลีย์ ดิกกินสัน (David Little, 1991; Leslie Dickinson, 1992 cited in Pomapit Darasawang, 1996: 34) ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองได้รับการพิจารณาว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาในทุกบริบทของการศึกษา แต่การที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้และความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง

ในเรื่องทัศนคติต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นตัวแปรทางด้านจิตวิทยา และบุคลิกภาพของตัวผู้เรียนที่นักการศึกษาได้ให้ความสนใจ ศึกษาและค้นคว้าอยู่เสมอ เพราะตัวแปรดังกล่าวมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนทุกประเภทรวมทั้งการเรียนการสอนภาษา ดังที่ อี แฮทช์ (E. Hatch, 1976 cited in Heidi Dulay, Marina Burt and Stephen Krashen, 1982: 71) กล่าวไว้ว่า “ปัจจัยด้านทัศนคติและความรู้สึกมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง”

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Robert C. Gardner, 1982: 136) ผู้ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรด้านทัศนคติมาเป็นเวลานานได้สรุปไว้ว่า ตัวแปรต่างๆ ทางด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองเพราะทัศนคติ จะช่วยให้คงไว้ซึ่งแรงจูงใจของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในด้านภาษา นอกจากนี้ วอลเลส อี แลมเบิร์ต (Wallace E. Lambert, cited in Leon A. Jakobovits, 1971: 244) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทัศนคติในการเรียนภาษา

ที่สองว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองขึ้นอยู่กับทัศนคติและความเข้าใจต่อการเรียนภาษานั้น ๆ ของผู้เรียน

การที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองหรือไม่ขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง ซึ่งความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถฝึกได้ ดังที่ เฮนรี โฮเล็ค (Henry Holec, 1981: 3) ได้กล่าวไว้ว่า “ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มิได้มีมาแต่กำเนิด แต่สามารถฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเรียนในระบบโรงเรียนได้” ในการที่จะฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถดังกล่าวนี้ ครูผู้สอนควรจะได้ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนยอมรับและเกิดความเชื่อมั่นที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

ในประเทศไทยได้มีการตื่นตัวในเรื่องความสำคัญของผู้เรียน และการเรียนรู้ด้วยตนเองเช่นกันดังเช่น ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 8 ได้กำหนดให้จัดการศึกษา เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน และมาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, 2542: 8, 17) และในแผนการพัฒนาประเทศและการพัฒนาการศึกษาในช่วงแผนฯ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมอาชีวศึกษา, 2541: 11 – 23) ได้เน้นการพัฒนาที่คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา และให้มีการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนไม่เรียนไม่รู้ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง และได้กำหนดนโยบายด้านการศึกษาระดับ 5 คือ “ส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยพัฒนากระบวนการเรียนรู้ เครือข่ายการเรียนรู้ ระบบข้อมูลและข่าวสาร การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น การวิจัยและพัฒนา ให้นำไปสู่องค์กรและสังคมแห่งการเรียนรู้ ที่เอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและสมดุล” และในแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 8 (2540-2544) ของกรมอาชีวศึกษา ก็ได้มีนโยบายพัฒนาการเรียนการสอน โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered) โดยครูเป็นผู้สนับสนุน เพื่อให้ผู้เรียนทราบความต้องการปัญหาทางการเรียนของตนเอง ตระหนักถึงความสำคัญที่จะฝึกฝนตนเอง และเป็นสิ่งเสริมแรงให้ ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการแสวงหาความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างระดับกันอีกทั้งเป็นการแก้ปัญหาที่ครูภาษาอังกฤษมีจำนวนจำกัดด้วย กรมอาชีวศึกษาจึงมีนโยบายให้มีการจัดตั้ง “ศูนย์การ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง (Self-Access English Learning Center)” ซึ่งเป็นที่ฝึกภาษา เอนกประสงค์ เพื่อเป็นวิถีทางที่จะช่วยให้การพัฒนาตนเองของผู้เรียนมีผลในทางปฏิบัติจริง ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา โดยเลือกสื่อต่าง ๆ ตามความสนใจ (กรม อาชีวศึกษา, หน่วยศึกษานิเทศก์, 2541: อัดตำเนา) และในปีการศึกษา 2542 กรมอาชีวศึกษาได้ให้ วิทยาลัยต่าง ๆ เปิดศูนย์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์การเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและเทคโนโลยีสารสนเทศ (Self-Access Language Learning Center)” โดยเลือก วิทยาลัยในเขตการศึกษาต่าง ๆ เป็นสถานศึกษานำร่องในการจัดศูนย์ฯดังกล่าว และวิทยาลัยเทคนิค อุตรดิตถ์ก็เป็นหนึ่งในสถานศึกษานำร่อง ในการจัดศูนย์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและ เทคโนโลยีสารสนเทศ ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จึงสนใจศึกษาว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม มีทัศนคติอย่างไรต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และถ้านักศึกษาเหล่านี้มีระดับ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และเรียนสาขาวิชาแตกต่างกันจะมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันหรือไม่ โดยเลือกนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เป็นประชากรที่ใช้ในการวิจัยเนื่องจากเป็นนักศึกษาที่มี ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี และมีภาวะเพียงพอที่จะพิจารณาเกี่ยวกับ ทัศนคติของตนเองที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง อีกทั้งในหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม พ.ศ. 2540 ได้กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเพียงแค่ 3 คาบต่อสัปดาห์ และเรียนเพียง 2 ภาคเรียนเท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัย จึงคิดว่ามีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นและตระหนักถึงความสำคัญของการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง รวมทั้งส่งเสริมให้นักศึกษายอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้มีการส่งเสริม และเตรียมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง อันจะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของตนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9 ที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน

สมมุติฐานของการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆพบว่า ยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยตรง แต่มีแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แคลร์ เบอร์สตอล (Clare Burstall, 1975: 7) ได้กล่าวถึงทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า ทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นผลมาจากประสบการณ์ในการประสบความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ และ เอส ซาวิยอง (S. Savignon, 1972: 24) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาว่า ผู้ที่เรียนภาษาได้ดีมักจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย และผู้ที่เรียนไม่ได้ผลดีก็มักจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษานั้น

จากผลการวิจัยของพิมพากรณ์ เครื่องกำแหง (2522: 36-40) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาปีที่ 2 วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ จำนวน 62 คน เป็นเพศชาย 39 คน เพศหญิง 23 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาวิชาเอกต่างกันมีทัศนคติต่อภาษา

อังกฤษแตกต่างกันคือ นักศึกษาวิชาเอกศึกษามีทัศนคติต่อภาษาอังกฤษดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากกรอบแนวคิดและผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานของการวิจัยดังนี้คือ

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9 ที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9 มีจำนวน 5 แห่งดังนี้

- 1.1 วิทยาลัยเทคนิคอุดรธานี
- 1.2 วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น
- 1.3 วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร
- 1.4 วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย
- 1.5 วิทยาลัยเทคนิคเลย

2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้

2.1 ตัวแปรต้น คือ

2.1.1 ความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำแนกออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

- ก. ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง
- ข. ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

2.1.2 สาขาวิชา จำแนกออกเป็น 6 สาขาวิชา ดังนี้

- ก. ช่างยนต์
- ข. ช่างเทคนิคการผลิต
- ค. ช่างเทคนิคโลหะ
- ง. ช่างไฟฟ้ากำลัง
- จ. ช่างอิเล็กทรอนิกส์
- ฉ. ช่างก่อสร้าง

2.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

3. การวิจัยในครั้งนี้ มิได้พิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น สถิติปัญหา เพศ อายุ ภูมิหลังทางการศึกษา สภาพทางครอบครัว และฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้านของประชากรที่อาจทำให้กลุ่มประชากรมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เฉพาะประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเท่านั้น
2. นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากร ทำแบบวัดทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วยความเต็มใจและเต็มความสามารถอย่างแท้จริง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning) หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบของตนเองในการเรียนรู้ ในการตัดสินใจที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ และกำกับควบคุมกระบวนการในการเรียนรู้ของตนเอง รวมทั้งมีอิสระในการคิดและกระทำโดยพึ่งตนเอง และมีความสามารถที่จะรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

2. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็น ความสนใจ หรือความชอบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยแบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดของแอนิตา เวนเดน (Anita Wenden, 1991: 52-60) ซึ่งประกอบด้วยทัศนคติ 2 ด้านคือ

2.1 ทักษะคิดต่อบทบาทของตนเองในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็น ความสนใจ หรือความชอบของผู้เรียนที่มีต่อความตั้งใจในการที่จะรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง โดยมองเห็นว่าตนเองมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมี 3 ลักษณะคือ

2.1.1 การเรียนรู้อย่างมีอิสระ หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องคอยพึ่งพาแต่ครูผู้สอน ไม่ต้องรอเรียนในชั้นเรียน การเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากการบังคับของครูผู้สอน ผู้เรียนตัดสินใจด้วยตนเอง

2.1.2 การริเริ่มด้วยตนเอง หมายถึง ผู้เรียนริเริ่มที่จะทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้ภาษาอังกฤษและหาวิธีการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง

2.1.3 การมีความรับผิดชอบ หมายถึง ผู้เรียนมีความตั้งใจที่จะจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง และเมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วผู้เรียนยังคงหาวิธีการจดจำ ฝึกฝนและนำไปใช้ ซึ่งเป็นการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองตลอดกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.2 ทักษะคิดต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็น ความสนใจ หรือความชอบของผู้เรียนที่มีต่อความมั่นใจในตนเอง และมีความเชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีความสามารถที่จะนำตนเอง หรือจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้ ซึ่งมี 2 ลักษณะคือ

2.2.1 ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยทั่วไป หมายถึง ผู้เรียนมั่นใจในตัวเองว่าตนเองสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ รู้วิธีที่จะเรียนไม่ทอดย้อต่ออุปสรรคใด ๆ ในการเรียนรู้

2.2.2 ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองหมายถึง ผู้เรียนสามารถวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง ในการตั้งเป้าหมาย เลือกวิธีการและวัสดุในการเรียน กำกับควบคุมกระบวนการเรียนรู้ วัดความก้าวหน้า และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้

3. ความสามารถทางภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ ความสามารถนี้วัดได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับของความสามารถทางการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับคือ

4.1 ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงคือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป

4.2 ระดับที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำคือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 ที่ศึกษาสูงกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ที่ผู้เรียนใช้เวลาในการเรียน 2 ปี ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 สาขาวิชา ดังนี้

- 5.1 สาขาวิชาช่างยนต์
- 5.2 สาขาวิชาช่างเทคนิคการผลิต
- 5.3 สาขาวิชาช่างเทคนิคโลหะ
- 5.4 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง
- 5.5 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
- 5.6 สาขาวิชาช่างก่อสร้าง

6. เขตการศึกษา 9 หมายถึง เขตปฏิบัติการทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งประกอบด้วย 5 จังหวัดคือ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสกลนคร จังหวัดหนองคาย และจังหวัดเลย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีขีดชอบและมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรภาษาอังกฤษ ในการส่งเสริมแนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ได้เล็งเห็นความสำคัญและปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแก่นักศึกษา
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองต่อไป